

enseñanza religiosa, es organizar la barbarie y fomentar el odio.»

Tal es el sentimiento que sustituye al dulce efecto que produce la enseñanza bajo el lema de *Amaos los unos a los otros!*...

¡Odio! ¡Odio social! ¡Lucha de clases! ¡Guerra entre el que tiene dinero y el que tiene hambre!

¡Guerra entre el que está abajo y gime, contra el que está arriba y goza!

¡Lucha del anarquista, contra todo poder, contra toda autoridad!

¡Odio! nada más que odio encontraréis entre el polvo de las mesas de las escuelas en las que la diosa razón usurpa el dosel que pertenece al Maestro del Calvario.

VINICIO.

NARRACIONS HUMORISTIQUES

EL BOCADILLO D'OR

Un cólera fulminant acabá amb la vida del pobre Vicens en menys de quaranta vuit hores.

La viuda estava inconsolable, els fills ploraven amargament la valiosa existencia d'aquell pare exemplar, i els de la brigada sanitaria de desinfecció feien també el seu fet prenent precaucions per a evitar el contagi de tan xalada malaltia.

Entre altres disposicions, va manar-se que un parell d'emblanquinadors repassessin bé de calcs totes les parets i el sostre de la cambra mortuoria; i del dit al fet, prompte dos artistes dels de canya llarga i escombreta, lluien les seves habilitats cobrint de blanques llepades el quarto de la victima.

Cantaven i xiulaven alegrement els dos Velázquez tot el repertori de música popular, quan un d'ells va adonar-se d'un punt brillant que's destacava entre'l junt de les rajoles en un racó de dins l'alcoba. Amatent corregué a cullir-lo, i quánta no fou sa sorpresa al veure que era un objecte d'or, un bocadillo per a cigarrillos, probablement d'un valor i mérit extraordinaris.

L'alegría no tingué limits. Se'l mirava i tornava a mirar amb copdiciosos ulls, aferrat cada vegada més amb que alló era ben seu i fora una solemne tontada el donar-ne coneixement a la mestressa. Per altra part, també podia ser que algú que havés visitat al senyor estant malalt

l'hagués perdut distretament i ara els de la casa se'n gaudirían. «¡Bah, bah!... preu per preu queda per mi», resolgué decididament. I rumbejant entre els llabis esquitxats de calcs aquella hermosa joia, va passejar-se abans de rependre la feina, unes quantes vegades amunt i avall del quarto, fent li denteta al seu company, qui se'l guaitava amb mal dissimulada enveja, tot degotant-li'l pinzell casi a raig fet damunt l'esquena.

—Aixó s'hauria de tornar, noi—li digué després d'un breu silenci i amb certa rabieta que l'altre comprenia prou.

—Sant Mateu, qui troba es seu. Tu faries lo mateix, Nasi—respongué l'afortunat posseïdor del bocadillo, amb molta flemma.

I tornaren a posar se a emblanquinant com si tal cosa.

*
*
*

A la tarda'l Nasi estava tristot i semblava com si alguna processó li corregués per dins. De tant en tant donava una mirada de reull a son company, i aquest, que capia prou bé la causa del enfutismament, feia allavors com si fumés, esclafint tot seguit en una gran rialla.

Aixís continuaren fins a l'hora de berenar, en que'l Nasi ja no pogué més, i sortí precipitadament del quarto.

Tardá bon xic a tornar, i al fer-ho vingué acompanyat de la mestressa. Al altre, al veure'ls, li caigué l'ánima als peus; compregué de moment la treta del envejós company, i sens necessitat de preguntes ni respostes ja's ficá la mà a la butxaca, dient amb un cert tremolí de malícia que fins el feia tartamudejar:

—Aquest vespre, senyora, tenia ganes de portar-li aixó que m'he trobat, per a veure si era de vostés.

Mes al presentar la joia a la viuda, aquesta no pogué per menys de posar-se a riure de valent, malgrat la tristesa de la situació.

—¡Ai, Deu vos fassi bons!...—exclamá gaitant-se'ls embabiecada.—¡Si aixó es el cap-devall de la xeringa amb la que donavem ajudes al Vicens, que Deu l'hagi perdonat!

L'emblanquinador va tornar-se tot groc com una cera, venint-li esgarrifances i fins mareig.

¡Jesús del Cell!... ¡Tan tranquil que s'hi havia fumat mig paquet de cigarrets de vuitanta cèntims!...

HERMENEGILD CARRERA I MIRÓ

